

kev k službi božji. V cerkvi je bilo Borutu tesno pri srcu in srh ga je polival po hrbtu od razočaranja. Na koru so namreč peli šolarčki kočevske manjšine same nemške pesmi. »Ah, še državno himno pojo v nemščini«, se je proti koncu božjega opravila nabirala grenkost v Borutove prsi, ko je s povešeno glavico stal pokraj stranskega oltarja in zaman pričakoval slovenske besede, ki je ni bilo.

Po maši je bila v šoli slovesnost. Da, tu je bilo že lepše in slavnostnejše. Toda grenkost še ni zapustila srca ubogega Boruta. Ko je slovenski gospod učitelj dokončal svoj slavnostni govor, ki pa se mu ni zdel tako lep kakor oni lansko leto, ki ga je v tujini govoril stari rudar, se je Borutu zameglilo pred očmi. Četudi ni bil izbran za slavnostnega deklamatorja, vseeno je skočil po končanem govoru gospoda učitelja na oder, se priklonil kraljevi sliki in zaklical začudenim sošolcem ti-

sto prelepo pesem, ki si jo je bil še v tujini naučil:

„O domovina, tebe se opleta
ljubezen moja, tebi le sem vdan!
Kar zna telo, kar more duša vneta —
ves tebi sem do smrti darovan!“ . . .

Več ni spravil iz sebe, preveč je bil razburjen. Zajokal je in se optekel v klop.

Vsi so onemeli. On sam pa ni čutil, kako je pristopil k njemu gospod učitelj, mu dvignil glavico, obrisal solzne oči in ga brez besed poljubil na čelo.

Šele potlej, ko so šolarčki zapeli državno himno v slovenskem jeziku, se je prebudil v zavest. Ni pel. Stal je sredi prepevajoče družčine slovenskih šolarčkov, čez obraz pa mu je lezel smehljaj. In zajele so ga lepe misli, ki so ga potešile za vsa razočaranja, ki jih je srečal v domovini, in mu vrnille lepe sanje, ki jih je bil še v tujini sanjal o svobodni domovini. — — —

ŠKRJANČEK

Maja, Tomo, Igor,
so na polje šli,
kjer škrjanček v zraku
pesmice drobi.

Igor bi najrajši
ptička kar ujel,
kupil bi si kletko
in ga vanjo del.

Tomo pa se čudi:
»Le kako je to,
da si brez bencina
upa pod nebo?«

Maja le poslušaj
pesmico sladko,
njej s škrjančkom vriska
srčece mladó.

